

Sandvikens Bataljons årsrapport

1970

Korpset holdt valg torsdag den 12. februar med følgende resultat:

Offiserer 1970.

Dag Nilsen	Sjef
Harald Øien	1. kompanisjef
Bjarne Berg Hansen	2. kompanisjef
Geir Merkesdal	2. løytnant
Thor Olsen	4. løytnant
Terje Sletten	Fanebærer
Stein Erik Hansen	Tamburmajor
Roald Jønsson	Adjutant
Roald Øien	1. faneoffiser

Det var skremmende få soldater fremmøtt den første lørdag i mars da korpset hadde sin første fremmøtedag. Kun et par og tyve soldater. Man overveide alvorlig å avlyse korpset dette året, men etter en kraftinnsats fra offiserenes side, hvor spesielt 4. løytnant Thor Olsen gjorde godt arbeid, kunne man senere i sesongen skilte med 35 og 40 soldater.

Dette er jo et svært lite antall å marsjere og eksersere med, men man gjorde det beste av det. De fleste korps strevde med det samme problemet disse årene, og en rekke korps var foreløpig gått inn. Årsaken til det dårlige fremmøtet var ikke bare mangel på interesse for korpsene, man må heller, for Sandvikens vedkommende skylde på fraflyttingen fra de gamle bydelen.

Mens man tidligere kunne glede seg over at i Sandviken slapp man å verve soldater fra andre bydeler, sto man nå overfor den situasjon at en rekke familier flyttet fra de trange og gamle leiligheter i de gamle bydeler til nye med moderne og mer komfortable boligforhold, moderne kjøkken, bad, toalett og kanskje en liten hageflekk. Byen spredte seg både nordover og sørover, og ved fraflytting fra de gamle til de nyere bydeler er barna plutselig blitt uten røtter og kan ikke kalle seg for verken Sandviksgutter, Nygårdsgutter eller Nordnæsgutter. De fleste korps, s.s. Dræggens må jo faktisk importere rekrutter fra alle bydeler fra Fyllingsdalen til ytre Sandviken.

Så også med et så tradisjonsrikt korps som Sandvikens Bataljon. Man måtte, i likhet med en rekke andre korps, gå på "verving" for å få gutter. Dette koster meget arbeid og en sterk innsats fra interesserte gutter, men det var ikke alltid like lett. Det hadde jo også under disse forhold litt å si hva man kunne by guttene i form av godt utstyr og interessante oppgaver. Altså måtte man ha en rommelig kasse å ta av. Men det har aldri vært tilfelle i Sandviken. Imidlertid, det ruslet og gikk, man arbeidet lørdag etter lørdag med de små krabatene marsjerte "runden" gjennom gatene, og ekserserte pelotongvis til sjefen endelig i slutten av april kunne konstatere at "guttene nå begynte å få tak på det". Men sannelig kostet det arbeid.

Jeg husker selv fra den tiden jeg var "på siden" og skulle drille inn eksersis i de små guttene. De sto helt uvitende og fraværende når kommandoordet smalt, "høyre om", "venstre om" " helt om marsj", og det ble en dytting og total forvirring når noen gjorde høyre om, andre venstre om, det var dem som gjorde både høyre og venstre om. Så ble det kollisjoner, huer falt av, riflene kom borti hverandre, og alle guttene skylte på hverandre. Men når sant skal sies, hadde de først fått "tak på det" så satt det som spikret, og man kunne trygt møte opp på standplassen og være sikker på at guttene, ja selv de aller minste, gjorde jobben sin prikkfritt.

Også dette året gikk det bra. Man hadde utmarsj til Stemmemyren, og den tradisjonelle oppvisning på Mulebanen med godt resultat. Det lille antall gutter var imidlertid et handikap. det kan aldri bli det store suset over en liten tropp soldater som en større, men innsatsviljen er tross alt det som teller mest. Der var også dette året planer om en større utflukt landtursdagen. Man hadde utsett seg Geilo som reisemål, men dette måtte avlyses på grunn av liten oppslutning, på samme måte som året før da man hadde planlagt tur til Skottland. Landturen ble derfor lagt til Frekhaug hvor korpset fikk anledning til å leie et sted som ble benyttet av John Skaalands gutteklubber. Her moret guttene seg i vakre omgivelser på den gode gamle måten med ikke alt for store utgifter.

Sesongen ble avsluttet på Sandvikstorget som vanlig med pokaloverrekkelse, defilering og parademarsj.